

Jitka Kačánová

Slavné pražské mordy

cattacan

cattacan

Jitka Kačánová

Slavné pražské mordy

*Věnováno všem inteligentním kriminalistům
a poctivým policistům, na jejichž obětavé
a riskantní práci závisí naše životy a bezpečí.*

Autorka děkuje vydavatelství A 11 za poskytnutí
ilustračního obrazového materiálu,
který byl pro tuto knihu graficky upraven.

Text © Jitka Kačánová, 2023

Zdroje ilustrací © A 11 s.r.o., 2023

Vydal © Cattacan, s. r. o., 2023

ISBN 978-80-88349-47-1

Předmluva

První noviny, kramářské písně, přinášely zprávy zejména o zabíjení, vraždách a mordech. Ať už z nešťastné lásky nebo pro peníze. Tato intenzivní a často brutální vzednutí lidských emocí zajímají čtenáře už od pradávna. Lord Nordcliff, zakladatel bulváru, razil heslo: „Dejte mi jednu vraždu denně!“ Také díky tomu se jeho *Daily Mail* stal ve své době nejprodávanějším listem a on sám je považován za proroka největší novinářské revoluce všech dob.

Radek Galaš z Muzea Policie ČR vysvětluje obrovský zájem o tyto nejbrutálnější trestné činy jednoduše: „Lidé jsou krvelačné bestie! Jak z toho kape krev, tak je to prostě zajímavá. Ani si často nedokážou odpovědět proč, ale fakt je, že tajemno a násilí, které za vraždou vždycky je, fascinuje lidi odjakživa.“

Následující popis téměř šedesáti „mordů“ spojených s Prahou tento zájem čtenářů uspokojí. Zároveň však nabízí možnost k zamyšlení, proč se tyto zločiny dějí a jak daleko či blízko můžou zasáhnout do našich životů. V mnoha zde popsanych případech se samozřejmě jedná o primitivní psychopaty, kteří zákonitě dřív nebo později k brutálnímu násilí sáhnou, pokud to je pro ně – byť jen zdánlivě – výhodné.

Tito lidé často v minulém režimu končili na popravišti a popravdě, snad kromě jejich vlastních matek, nikdo příliš velkou lítost nepociťoval. V dnešní době je trest smrti zrušený a nelítostní vrazi dostávají šanci se v nápravných zařízeních polepšit. Pavel Kuřátko, vězeňský psycholog z nejtvrďší trestnice u nás, ve Valdicích, to sice považuje za utopii a účel zadržování zločinců za mřížemi vidí hlavně v ochraně společnosti před těmito živly, nicméně jak se říká, každý světec má svoji minulost a každý hříšník svou budoucnost.

Všechny příběhy jsou individuální a mohou nás vést k zamyšlení nad tím, odkud se tyto zločiny a zločinci berou a jaké metody ochrany slušných lidí by měla společnost v jejich zájmu přijmout. V popisovaných kauzách šlo někdy o miliony, ale jindy jen o pár kartonů cigaret a lahví vína. Anebo jen o odstranění nepohodlných svědků, získání bytu nebo obranu před útokem zvrhlíka. Některé vraždy se odehrály pod vlivem silných emocí, některé byly důsledkem primitivismu jejich pachatelů, kteří – přestože mají lidskou podobu – se ke svým bližním chovají jako zrůdy.

Můžeme se samozřejmě ptát, kde se v jednotlivých případech stala chyba. Kde selhal stát či rodiče, zdravotníci nebo třeba učitelé? Do toho ještě zasahují spletité zákonitosti karmy, které je jen obtížné vysvětlit. Každopádně ale tvrdí, že do prostředí se zločineckými sklony se rodí již k tomu odpovídající duše. Máme ale i zločince z takzvaně dobrých rodin, kteří přesto končí za mřížemi úplně stejně jako ti z rodin dysfunkčních a asociálních.

Další otázka může znít, jestli je vůbec vhodné psát o podobných zločinech a jejich pachatelích. Co když podobná antologie zločinu jen poslouží dalším psychopatům a maniakům jako inspirace a vzor? Říkám si ale, kolik tito vrazi přečetli v životě dohromady knížek. A sní vůbec někdo o kariéře zločince a plánuje si ji záměrně nebo se na scesti ocitá vlivem nepříznivých podmínek? A co případné oběti? Není snad vhodné mluvit o zločincích a jejich metodách v zájmu těch slušných, kteří mohou jinak dál naivně věřit, že svět kolem nich je plný jen dobrých lidí? To by samozřejmě bylo krásné. Ale realita je bohužel mnohem drsnější.

Čím více se člověk noří do světa vražd a zločinů, tím víc žasne nad neuvěřitelnými zákoutími lidské mysli, která sice dokáže vytvářet úžasná umělecká díla a nejs sofistikovnější vynálezy, ale zároveň může v podobě nejotřesnějších lidských monster vymýšlet strašlivé vraždy a týrání. A tyto jejich mysli bývají někdy už natolik poškozené a zvrácené, že své činy ani nepovažují za zlo a vůbec jich nelitují.

Je ještě nějaká naděje na nápravu těchto zločinců? Velice často totiž vycházejí z vězení tak zfrustrovaní a zmatení, že je jen otázkou času, než se do něj zase vrátí. Mezitím ale někdo jejich „šanci na lepší život“ zaplatí majetkem, nebo dokonce bohužel i životem. Nebo snad mají až do smrti „hnít“ ve vězení? Bez nejmenších iluzí o jejich polepšení, jen s cílem ochránit před nimi společnost?

Pokud však již u nich není šance na nápravu, kde by se tedy mělo začít? A dá se vůbec přetrnout začarovaný kruh, ve kterém se ocitají psychopatičtí vrazi, jejichž „rozharašená“ psychika bývá podle odborníků velice často reakcí na neutěšené podmínky plné násilí, alkoholu a dysfunkčních vztahů, v nichž vyrůstali?

Dokáže ale vůbec státní systém – školství a později i vězeňství – pracovat s podobně poznamenanými dětmi, mladistvými i dospělými, kteří jsou „zralí pro kriminál“? Potřebuje reformu, anebo je prostě něco špatně už v samotném základu naší civilizace, která podobně zrůdy plodí a vytváří? A není to zkrátka daň za blahobyt a svobodu, kterých si užíváme, a s podobnými „hříčkami přírody“ se prostě musíme smířit?

Podobných otázek se při čtení následujících kriminálních případů možná vyrojí opravdu hodně. Ale i když se systém zabývající se zločinci – současnými i budoucími – asi jen tak nezmění, možná se zmenší naivita, se kterou někteří z nás přistupují ke světu kolem. Všimněte si například, že když po smrti George Floyda v americké Minneapolis chtěli co nejvíce omezit policii ve prospěch sociálních pracovníků, odpovědí na tento krok byl jen razantní vzestup kriminality.

Možná to pro někoho zní tvrdě nebo až nekorektně, ale policie, soudy i vězeňství mají ve společnosti svou nezastupitelnou úlohu. Slušní lidé je samozřejmě většinou vůbec nepotřebují. Policisté jim maximálně dají pokutu za špatné parkování a za mříže se často podívají jen v rámci nějakých pracovních úkolů. Kvůli zločincům tu však tyto trestněprávní instituce být musí. Jinak budeme pro tyto darebáky jen chodící peněženky a bezpracné zdroje obživy.

Jsem proto přesvědčená o tom, že potenciální zločinci by se v ně nejspíš proměnili i bez těchto informací. Pro ně však tyto řádky určeny nejsou. Je to spíš jedna zpráva o stavu světa, ve kterém žijeme. O tom, co všechno se může stát, a jak je nanejvýš důležité být adekvátně tomu ostražitý. Tenhle svět, bohužel, není jen sluncem prozářeným místem, kde jsou všichni lidé hodní. Těch je jistě hodně, a díky Bohu za ně, ale jsou tu i darebáci, a před těmi je na místě náležitá ochrana...

Jitka Kačánová

Na základě tohoto v historii českého zločinu ojedinělého případu natočila televize NOVA šestnáctidílný seriál Expozitura, kde postavu neúplatné policistky Kahnové ztvárnila Hana Vagnerová a jejího čestného partáka Gregora Robert Jasków. / TV NOVA

BERDYCHŮV GANG / Organizovaná skupina, ve kterém zločince řídili, úkolovali a kryli zkorumpovaní policisté

Řádění zločineckého Berdychova gangu patří k nejzávažnějším případům české kriminalistiky. Jednak brutalitou jeho členů, počtem zločinů i v nich zapletených zločinců, ale především tím, že v jeho čele stáli policisté, kteří přitom měli gang vyšetřovat. Díky informacím z první ruky tak mohli dlouhou dobu berdychovce účinně krýt, dokud si podezřelých indicí nevěšimli jejich kolegové.

Loupeže, přepadení aut s penězi, vykrádání kamionů, vydírání, únosy bohatých podnikatelů a vražda, navíc často v pravých policejních uniformách a s policejními odznaky v rukách. To byly zločiny Berdychova gangu od druhé poloviny 90. let až do roku 2004. Enormní šíři jeho záběru kryli major Josef Opava a poručík Petr Konařík, vysoce postavení policisté z Odboru boje s organizovaným zločinem. Ti si brali ze zisku třicet procent a Berdychovi předávali informace z vyšetřovacích spisů.

Když bylo potřeba zajistit detektivům nějaké výsledky, Berdych neváhal poslat do akce obětinného beránka, kterého policisté zatkli. Mohli tak vykázat výsledky své práce a Berdych a jeho kumpáni nerušeně pokračovali ve svých zločinech. A i když na ně pak nasadili tajný policejní tým, se zločinci spolčení policisté o tom věděli také.

Kontakty z Discolandu

V kauze Berdychova gangu policisté nakonec obvinili 36 osob z celkem 34 trestných činů, zejména loupeží, při kterých si jeho členové přišli na neuvěřitelných sto milionů korun. Nejzávažnějším ze zločinů gangu byla vražda zlatníka Václava Tomana, kterou ale soud kvůli nedostatku důkazů musel překvalifikovat na loupež s následkem smrti.

David Berdych, po kterém byl gang pojmenován, pracoval v průběhu 90. let v Discolandu Ivana Jonáka v jeho proslulé éře, kdy se v tomto vyhlášeném podniku scházela pražská galerka i zkorumpovaní policisté. Berdych, který tam oficiálně dělal vyhazovače, dokázal své kontakty s oběma tábory později bohatě využít.

A své hlavní kumpány si vybral přímo ze zaměstnanců Discolandu – Radka Trumpeše, Michala Puchara, Josefa Korbela nebo Jaromíra Prokopa. Posledně jmenovaný byl při soudním projednávání zločinů gangu odsouzen v nepřítomnosti, protože byl na útěku, a policie ho do Čech přivezla až v květnu 2021.

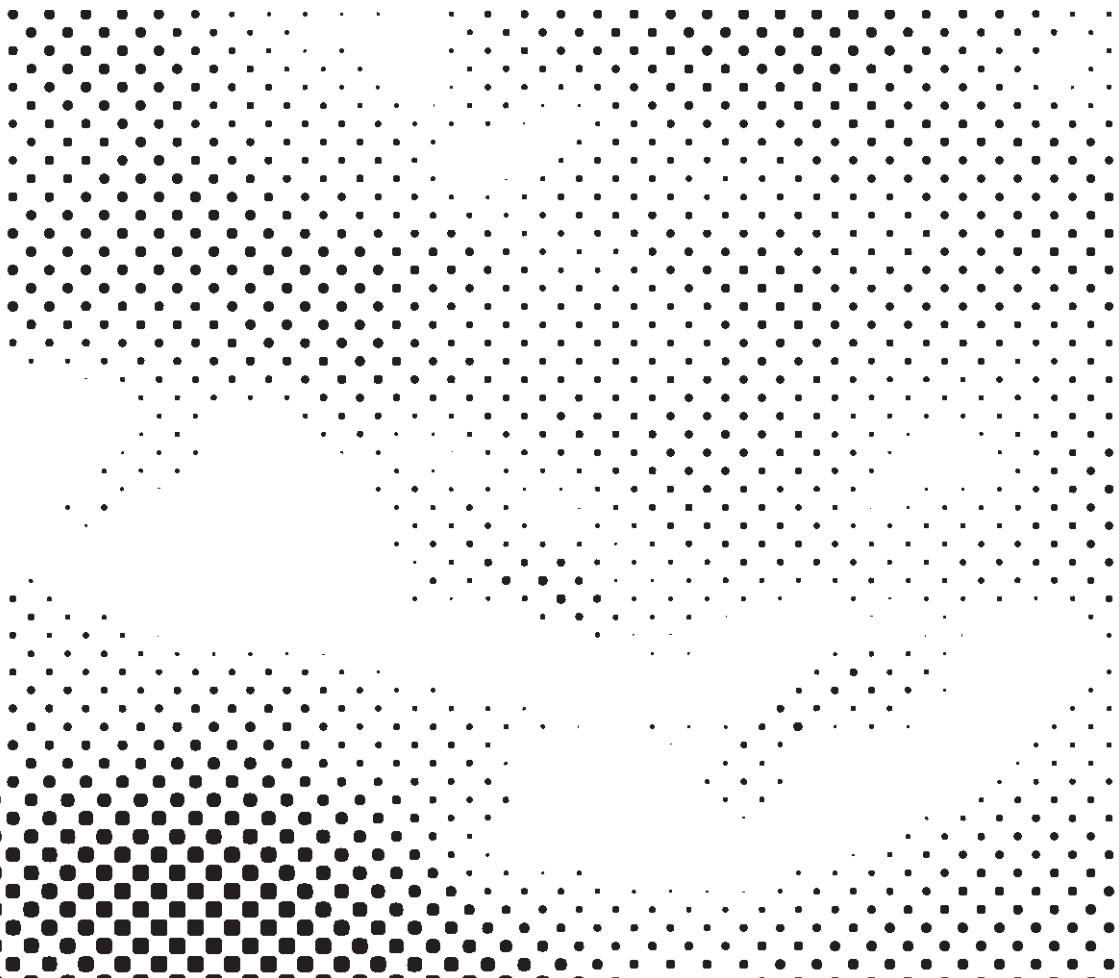
Liška v kurníku

Nebývale rozsáhlý soudní proces, během kterého vypovídaly dvě stovky svědků, se skládal ze dvou částí. V prvním se soudily zločiny ještě z doby před spoluprací gangu s policisty a v druhém právě z období, kdy, jak se později ukázalo, elitní detektivové zločince nejen kryli, ale často je přímo řídili.

Berdych později vypověděl, že je posílali na mnohem více akcí, než by chtěli dělat oni sami. A kvantita pak byla podle něj na úkor kvality. Akce nebyly pokaždé dobře promyšlené, zločinci při nich dělali chyby a postupně se začaly vršit důkazy ukazující na „lišku v kurníku“ – na zločinné propojení přímo mezi policisty.

Vyšetřovatelé Helena Kahnová a Tomáš Gregor si těchto podezřelých souvislostí, které vedly až k jejich kolegům, všimli, a i když tomu zpočátku nechtěli věřit a při svém vyšetřování museli čelit různým naschválům, výhrůžkám i nabídce desetimilionového úplatku, nakonec se jim podařilo celý případ úspěšně rozkrýt a za mříže dostat desítky lidí.

Vyřešení případu pomohl i sám Berdych, který po svém zatčení s policií spolupracoval. A přestože dostal ze všech odsouzených nejdelší trest, byl již – stejně jako jeho spolugangsteři – z vězení propuštěn. Kahnová, která je s Berdychem dodnes občas v kontaktu, věří, že se napravil.

Když se opil, bil Polák obě své družky hlava nehlava. Kopal je, mlátil do hlavy, dusil je a šlapal po nich. Ani jedna z nich jeho běsnění nepřežila. Psychopatický bezdomovec postrádající sebereflexi však přesto tvrdí, že je nevinný a že obě ženy si za svá smrtelná zranění mohly samy. / Česká televize

LUBOMÍR POLÁK / Bezdomovec mlátil své dvě přítelkyně tak brutálně, až je sprovodil ze světa

„Nabrknout“ si tohohle chlapíka bylo vážně o život. Svou první přítelkyni v roce 2016 zbil tak, že později následkům zranění podlehla. A o rok později si to zopakoval na své další družce. V obou případech se před soudem vymlouval, že je nevinný a že ke svým zraněním obě ženy přišly v opilosti bez jeho přičinění. K tomu ho policie ještě obvinila z utopení manžela první z nich – chtěl ji prý získat pro sebe. To mu však soud neprokázal.

V roce 2018, kdy dostal dohromady 35 let za mřížemi, bylo slovenskému bezdomovci Lubomíru Polákovi 33 let. Až vyjde z vězení, čeká ho ještě vyhoštění z České republiky. Soud ho potrestal za těžké ublížení na zdraví s následkem smrti a vraždu.

Surová mlátička

Se svým vražedným řáděním začal Polák v létě 2015. Tehdy stáhl pod vodu těžce opilého manžela své pozdější první oběti Aleny W. Jejímu muži Danielu W. držel hlavu pod hladinou tak, aby se nemohl nadechnout. A i když ho nakonec přitáhl ke břehu, ven z vody ho nevytáhl, ačkoliv ho o to přihlížející svědci žádali. Lékař, který později dorazil, už mrtvému pomoci nedokázal.

Polák ale u soudu tvrdil, že utonulého naopak zachraňoval a nořil se pro něj pod vodu, aby mu pomohl. Z vody ho prý nedokázal vytáhnout kvůli své zraněné noze. A oživovat ho zase nemohl proto, že byl údajně ochromený šokem.

S ovdovělou Alenou se pak nastěhovali do sklepa opuštěné budovy v Povltavské ulici. Během jejich soužití ji opakovaně mlátil a kopal do hlavy i hrudníku. V důsledku poraněných žebber se u ní rozvinul akutní zápal plic, kterému v lednu 2016 podlehla. A navzdory tomu, že už při tomto úmrtí panovaly pochyby, jestli na její smrti nemá podíl někdo cizí, nakonec se k dalšímu vyšetřování příčiny, proč zemřela, nepřistoupilo.

A ani soud přímou souvislost mezi zpřelámanými žebry oběti a jejím pozdějším úmrtí Polákovi neprokázal, proto mu dal v tomto případě jen čtrnáctiletý trest za těžké ublížení na zdraví.

Znalci totiž poukazovali na to, že když se u Aleny rozvinul zápal plic, bylo už zranění žebber staršího data, a proto se nedá s určitostí říct, že by bylo příčinou její pozdější smrti. Policisté se ale k tomuto případu vrátili, až když Polák brutálně zbil svou další přítelkyni.

Resocializace nemožná!

Tou byla Zuzana D., s níž také žil na ulici. Fatálním způsobem ji zmlátil v létě 2017 ve Štorchově ulici nedaleko Palmovky. Oznámila mu totiž, že se s ním chce rozejít. Začal ji proto mlátit do hlavy, šlapat jí po hrudníku a dusit. V důsledku úrazového šoku, polámaných žeber a vnitřního krvácení krátce nato zemřela. Podle obžaloby musela před smrtí trpět ukrutnými bolestmi.

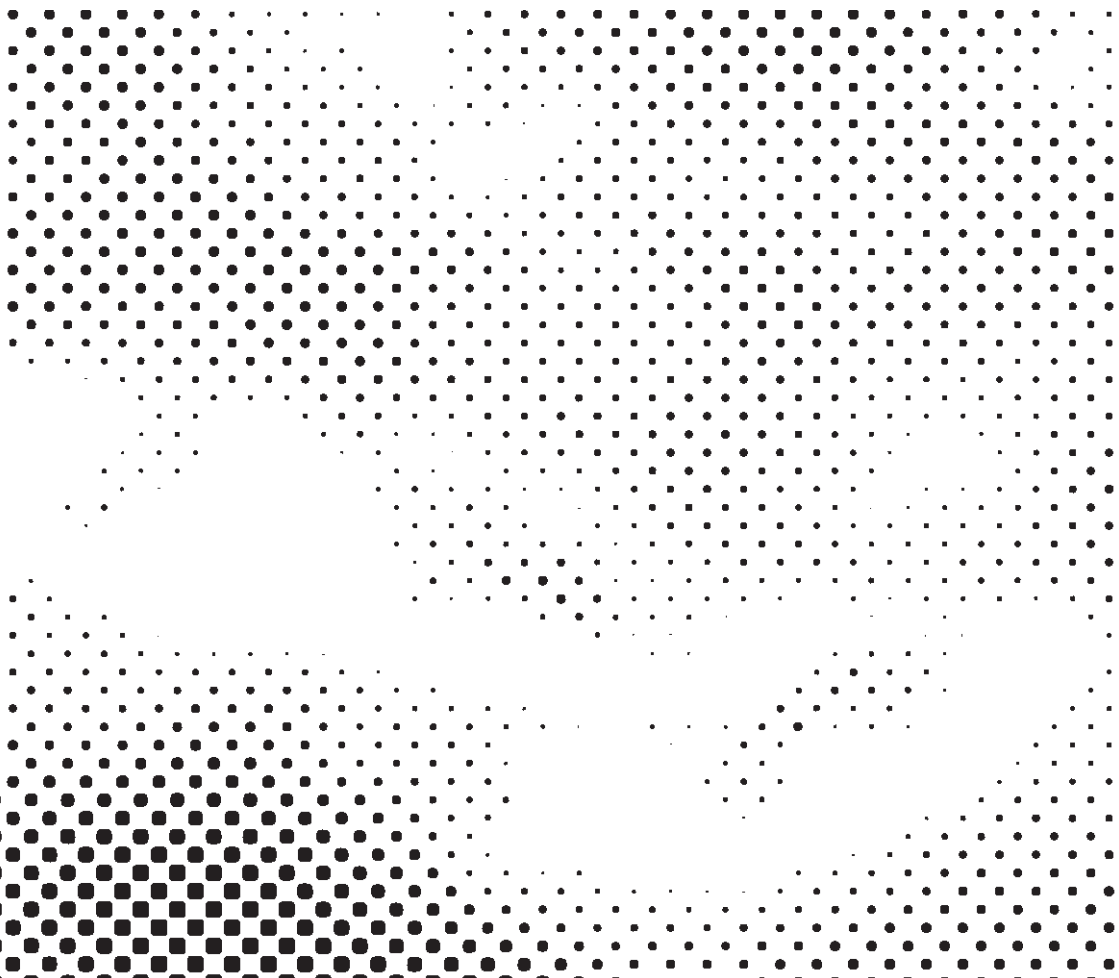
Polák v obou případech popíral, že by ženy bil, údajně si měly své poranění způsobit v opilosti pádem na zem. Dokonce jim prý nabízel lékařskou pomoc, ale ony ji odmítly. Jenže v bezdomovecké komunitě se o Polákovi dobře vědělo, že pro ránu nejde daleko, zvláště když je opilý. Také sestra druhé z obětí od ní dostala několik SMS zpráv, že ji Polák bije.

Znalci rovněž potvrdili, že ženy si svá zranění nemohly způsobit samy. Výši trestu – za těžké ublížení na zdraví 14 let a za vraždu dalších 21 – napomohlo i vyjádření psychologů, podle nichž je Polákova resocializace prakticky nemožná.

Tak strašné to nebylo?

Celkových třicet pět let ve vězení, kam soud Poláka poslal, se ale zdálo obhajobě moc. Trest označila v obou případech za nepřiměřeně přísný. „Tak strašné to nebylo,“ řekla doslova u soudu a také zpochybnila, že by soud dostatečně prokázal, že pachatelem obou brutálních útoků na své družky byl skutečně Polák.

Rozsudek ale po dovolání potvrdil Nejvyšší soud a později i stížnost, že pražský soud o Polákově vině rozhodl pouze na základě domněnek, odmítl také Ústavní soud. Tím definitivně padla Polákova poslední šance, jak se vyhnout trestu.

Kdyby byl Straka v době svého vraždění plnoletý, dostal by nejspíš trest smrti.
/ Archiv bezpečnostních služeb

JIŘÍ STRAKA / Brutalita s tváří dítěte: Spartakiádní vrah děsil celou Prahu

Jako nelítostný predátor útočil na své oběti v roce 1985 tehdy jen šestnáctiletý hornický učeň Jiří Straka. Každou neděli vyrážel z domova na internát, ale celou noc místo toho bloudil Prahou a pronásledoval ženy, až nakonec sebral odvahu zaútočit. Na učňák ve Stochově odjížděl pak až k ránu. Právě se schylovalo ke spartakiádě a pražská mordparta pod vedením Jiřího Markoviče se obávala, co nastane, až se metropole zaplní mladými cvičenkami.

Tři vraždy, dva pokusy o vraždu, pět znásilnění, tři loupeže a pět krádeží. To všechno stihl spartakiádní vrah Jiří Straka během svého řádění od 17. února do 16. května 1985. Jeho brutalita se útok od útoku zvyšovala a jak sám řekl policistům při výslechu: „Kdyby mě nechytily, tak jsem jich udělal ještě víc, třeba deset nebo dvacet. Já jsem po tý první i po tý MUDr. chodil za ženskejma po Praze, ale hodně mi jich uteklo.“ Takže je lepší si nepředstavovat, co by se mohlo stát, kdyby Straku kriminalisté včas nezastavili. Například na spartakiádu ten rok dorazilo do Prahy okolo osmdesáti tisíc žen, dorostenek, starších a mladších žákyň, vysokoškolaček a unic.

Klamal tělem

Ti, kdo Straku znali předtím, než začal vraždit, zpočátku nemohli uvěřit, že právě on je tím zabijákem, který děsí celou Prahu. Hlavně jeho matka. „Nevím, že by měl někdy násilné sklony. Naopak, jednalo se o dítě, které bylo vždy hodné, poslouchal mě a nikdy jsme s ním neměli žádné potíže. K děvčatům se choval hezky, nijak agresivně. Stále nevěřím tomu, že by kluk udělal to, proč je stíhán. Vím o něm, že v mládí třeba brečel, když sestra zašlápla mravence,“ uvedla do policejního protokolu.

Jenže obraz sympatického a živého klučiny, který ve svém okolí vyvolával, byl podle znalců, kteří zkoumali jeho psychický stav, pouhou fasádou. Za ní se skrýval nebezpečný psychopat. Podle závěrečného posudku měl Straka sklon k sadismu a nekrosadismu, chyběly mu morální zábrany, byl bezcitný, bezohledný a lačný po sexuálním uspokojení.

Navíc se znalci shodli na tom, že Strakovu nebezpečnost zvyšovala velmi dobrá inteligenční schopnost, rychlá orientace, pohotové jednání, nebojácnost, dobré tělesné vybavení a rovněž klamavý zevnějšek. Nikdo v něm vraha na první pohled neviděl.

Osm útoků

Na jeho nevinném vzhledu ale nakonec zase až tak nezáleželo. Svě oběti přepadával hlavně zákeřně zezadu, s cílem nedat jim žádnou šanci. Poprvé zaútočil 17. února v lesíku poblíž sídliště Novodvorská v Praze 4 na dvacetiletou Milanu. Ta mu ale navrhla, že s ním půjde dobrovolně, jen ať jdou někam jinam.

Když se však ocitli na osvětlené ulici, začala křičet a Straka utekl. První vraždu tak spáchal až 8. dubna na stejném místě, kde předtím přepadl Milanu. Třiadvacetiletou Alici P. znásilnil a nacpal jí do úst hlínu a listí, což ji nakonec udusilo.

Znovu vraždil počátkem května. Ten den nejdříve přepadl čtyřiapadesátiletou Vlastu. Myslel si o ní ale, že je mnohem mladší. Když ji uviděl zblízka, našťastí ji neznásilnil, ale alespoň ji okradl. Vlasta útok přežila.

Ještě ten den ovšem zaútočil na třicetiletou lékařku Věru, kterou nakonec uškrtl ramínkem její podprsenky. Naposledy zavraždil v půlce května v dejvické prodejně Ovoce a zelenina třicetiletou ženu.

Za šest dnů poté si pro něj konečně přímo do učiliště přišli kriminalisté, kteří až do poslední chvíle nevěřili, že hledaným brutálním vrahem je teprve šestnáctiletý hoch. Ten se však přiznal a přidal k tomu i detaily, které mohl znát jen pachatel.

Peklo v kriminálu

Nezletilý Straka dostal nakonec u soudu jen deset let, jenže jako sexuálního devianta ho za mřížemi čekalo doslova peklo. Jeho rodiče se v té době dokonce nechali slyšet, že nejlepší by pro něj byl trest smrti. Mimo jiné i právě kvůli tomu, co měl zažít ve vězení. Jeho spoluvězni se ho pokusili oběsit a bachaři mu prý rozkopali genitálie na kaši.

Když mu vypršel trest, absolvoval vykastrovaný Straka dalších deset let v ústavní léčbě v pražských Bohnicích. Na svobodě je od roku 2004 a dnes žije pod změněnou identitou na Moravě.

McCrae neodpovídá popisu pachatele, neumí jazyk, ve kterém se budoucí oběť hádala se svým možným vrahem, a pachové stopy podle Ústavního soudu už jako důkaz nestačí. / Petr Topič, iDNES.cz, Profimedia

GILBERT FERGUSON MCCRAE / Dočká se údajný vrah z noční tramvaje propuštění na svobodu?

Řidič noční tramvaje na konečné v Hostivaři marně budil cestujícího, který se neměl k vystupování. Jenže on nespal, měl prostřelenou hlavu a už mu nebylo pomoci. Policie poměrně brzy zadržela pachatele, který však dodnes svou vinu popírá. Na „vachrlatost“ důkazů, na základě kterých je už devět let ve Valdicích, poukazuje i spolek Šalamoun.

Jako popravu popsal soud zastřelení čtyřiatřicetiletého muže v noční tramvaji číslo 22. Američan Gilbert Ferguson McCrae mu měl krátce po půlnoci v únoru 2011 přiložit pistoli k hlavě a vystřelit, dodává nahněvaně. Spící muž neměl šanci.

Motivem vraždy byla podle soudu hádka, která se mezi zavražděným a McCraem prý strhla krátce předtím v někdejším baru Ještěrka v Londýnské ulici. McCrae si pak měl na svou oběť počíhat, až půjde domů, pronásledovat ji do tramvaje a pak ji v ní zastřelit. Řidič, který uslyšel výstřel, jej považoval za zvuk petardy, a proto se ve své kabině do vozu ani neohlédl, a jako svědek vraždy byl tudíž nepoužitelný.

Problematické důkazy

U McCrae, který žil v Praze již několik let a živil se zde prodejem historických zbraní, policie našla typově stejnou zbraň, jakou měl pachatel. A v jeho nepospěch vypovídaly i pachové stopy, které kriminalisté našli na plastové sedačce tramvaje. Zároveň v něm jeden návštěvník baru bezpečně poznal muže, který měl se zavražděným v Ještěrce konflikt. Jenže tento svědek čelil dalšímu obvinění z trestného činu, a proto prý měl dobrý důvod jít policii na ruku.

Nikdo ostatní, včetně samotného barmana, proti kterému měl McCrae celý večer sedět, ho ale nepoznal. McCraenův vzhled rovněž neodpovídá policejnímu identikitu sestavenému na základě výpovědí svědků. A samotný Američan jakoukoliv svou vinu neustále popíral a popírá. Naopak poukazoval na šikanu ze strany policistů, na jejich nátlak, aby se přiznal k činu, který nespáchal, a dokonce na sexuální zneužití.

Nebylo mu to ovšem nic platné, soudce ho poslal za zvláště zvrženímhodnou vraždu na šestnáct let za mříže. Jeho manželku, která byla zpočátku procesu obviněna z nedovoleného ozbrojování, nakonec soud žaloby zprostil.

Nevinný vězeň?

McCrae má na své straně ale například i Klub 213 – „Tátové k dětem, ne do vězení“ nebo Spolek na podporu nezávislé justice Šalamoun, který ho před nedávnem vyzval, ať si na základě nálezů Ústavního soudu zažádá o obnovení procesu.

V tomto nálezě z 15. února 2022 totiž soud konstatoval, že důkaz získaný metodou pachové identifikace k uznání viny nepostačuje. Díky němu už byl zrušen rozsudek nad údajnými pachateli ozbrojeného přepadení klenotnictví v Uherském Hradišti Milošem Zezulou a Martinem Skalickým.

„Vinu musíte prokázat bez jakýchkoli pochybností,“ prohlásil pro Náš REGION zástupce spolku Šalamoun Václav Peričevič, který je skálopevně přesvědčen o tom, že McCrae je nevinný a že byl odsouzen neprávem.

„Kromě pochybných pachových zkoušek a toho, že měl stejný typ zbraně jako vrah, v jeho případě žádné další důkazy nejsou. Svědci z baru, kteří tam toho večera byli, vypovídali, že oběť se s někým hádala v ruštině nebo v ukrajinštině. Ale McCrae ani jedním z těchto jazyků nemluví,“ vysvětlil Peričevič.

Je to zločin!

Navíc poukazuje na to, že i kdyby se pachové stopy mohly brát vážně, tak McCrae podle něj jezdil stejnou tramvají dvakrát denně do práce a zpět, takže jeho pachová stopa, v ní zachycená, by v tomto případě stejně vůbec nic nedokazovala. Peričevič se obává, že podobných případů, kdy jsou do vězení odsouzeni zcela nevinní lidé, neustále přibývá, a je naprosto zhrozen z toho, s jakou sebestředností a samolibostí rozhodují soudci o lidských osudech a o vině a trestu.

„Soudci by neměli rozhodovat na základě svých úvah, ale na základě znaleckých posudků. Jsou to sice odborníci na právo, ale v ostatních oborech jsou pouhými laiky jako všichni ostatní,“ myslí si Peričevič. „To, co se v McCraeově případě stalo, je zločin!“ dodává.